

KLER DAGLAS

**POGREŠNA
SESTRA**

Preveo
Nikola Pajvančić

Laguna

Naslov originala

Claire Douglas

THE WRONG SISTER

Copyright © Little Bear Artists Ltd., 2024

All rights reserved.

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mojoj porodici

Već te dugo posmatram. Vidim kako ulaziš u tu kuću od sivih cigala, sa slomljenom antenom na krovu i crepom zaraslim u mahovinu, i kako iz nje izlaziš. Večito nekud juriš, večito žuriš, žuriš, žuriš u svom malom svetu. Ističeš se sa tom riđom kosom koja ponekad sija kao sjajni bakar, ali najčešće izgleda mutno i nezanimljivo baš kao što si ti. Kladim se da ne umeš da ceniš svoj život, zar ne? A ni svog zgodnog muža i kuću sa ružinim grmljem u bašti. Kladim se da si previše zaokupljena mislima o svemu što nemaš i da uzimaš zdravo za gotovo sve ono što imaš.

E tu na scenu stupam ja. O, kako ćeš samo želeći da si cenila sve što si imala u životu. Kako ćeš samo želeći da si to volela.

Jer sve ću ti to oduzeti.

PRVI DEO

1

TAŠA

Subota, 12. oktobar 2019.

Čim čujem automobil, žurno prilazim velikom prozoru koji gleda na ulicu, ali to nisu oni. Uzrujano zurim u oblačno nebo. Sve izgleda mnogo lepše na suncu, ali danas su skromne kućice preko puta u senci, zbog čega deluju sumorno. Pitam se šta će Kajl misliti o selu. Zid iza ugla prekriva grafit, sasvim sigurno nije Benksijev, a čovek koji ima običaj da kampuje na ulazu u lokalni park ponovo glasno viče prostakluka. Naravno, tu su i jezera na obodu sela, ona su preko leta turistička atrakcija, centar Ču Nortona prepun je lepih istorijskih zgrada, kaldrmisanih pločnika, skupih butika i gastropabova, ali u okolnim ulicama, gde mi živimo, nekada su se nalazile skromne radničke kućice. Ipak, pozadi imamo divan pogled na veliko jezero i brežuljke Mendip, bez obzira na to što su u ovo doba godine obavijeni maglom.

Odupirem se porivu da ponovo obrišem prašinu s prozorske daske. Umesto toga, otresam mačje dlake s jastuka na fotelji.

„Taša?“, čujem Arona iza sebe, okrećem se i vidim ga kako stoji nasred sobe, s dve šolje u rukama. Na sebi i dalje ima radni kombinezon koji miriše na terpentini. „Opusti se. Čovek bi pomislio da nam u goste dolazi kraljevska porodica.“

„Teško da je baš tako.“ Uzimam jednu šolju. Kafa je prejaka. Posle gotovo osamnaest godina zajedničkog života, trebalo bi valjda da zna da ja volim slabu kafu, s puno mleka.

„Alis je bila kod nas bezbroj puta.“

Da, ali Kajl sad dolazi prvi put, mislim, ali to ne izgovaram. Aron bi me samo zadirkivao što mi je toliko stalo da ostavim dobar utisak na Alisinog muža, s kojim je u braku tek nekoliko godina. Aron nikada ne pokušava da bude ono što nije, i to je za pohvalu, ali ponekad me nervira.

„To što ne živi u Ču Nortonu skoro dvadeset godina ne znači da nije ovde odrasla“, kaže, kao da sam to nekako zaboravila. „Kuća u kojoj ste provele detinjstvo nije bila veća od ove.“ Zavaljuje se na kauč, a ja se trudim da ne pokažem kako mi smeta što gnječi jastuke koje sam upravo namestila. Mi smo odrasle u starom parohijskom domu, pored groblja u gotičkom stilu, koje sam oduvek volela i gde smo se Alis i ja igrale među oronulim nadgrobnim spomenicima. Ta kuća je bila dvostruko veća od ove, ali to ne spominjem. Kao ni da je Alisina i Kajlova ogromna kuća s dvorištem bar tri puta veća od naše. „Ne razumem zašto si toliko nervozna. Ovo je bila tvoja ideja.“

„Zapravo je bila Alisina ideja.“

„Nisi morala da pristaneš.“ Glasno srče kafu. Ja svoju kafu ne mogu ni da pogledam, pa je spuštam na stočić. Rastrgnuta sam između strepnje zbog njihovog dolaska i radosti što ću ih videti.

„Zar ne želiš da provedemo nedelju dana u njihovom luksuznom stanu u Veneciji s pogledom na Veliki kanal?“, zadirkujem ga.

„Pa dobro, to nikad nisam rekao, zar ne?“ Prekršta noge kao da se udobno smestio i da čitavo popodne neće mrdnuti. On nema predstavu o vremenu, uvek uz smeh govori njegova majka Viv, kao da je to nešto čime bi trebalo da se ponosi. A ipak, što smo duže zajedno, to mi je manje smešno. „Ko ne bi želeo da iskusi bar delić života tvoje sestre? A nikada nismo bili u Italiji.“

Pre nekoliko meseci sam preko telefona kukala Alis kako Aron i ja nemamo nijedan trenutak samo za sebe otkako su nam se rodile bliznakinje Elsi i Flosi, i kako nam se bliži godišnjica braka a, kao i obično, ništa nismo isplanirali, i ona je predložila da provedemo nedelju dana u njenom i Kajlovom stanu u Veneciji. Aron se odmah složio, u priličnoj meri zato što bi trebalo samo da kupimo avionske karte a on obožava da jeftino prođe.

I odjednom sam počela da mislim kako bih zaista mogla da provodim sate u malim kafeima pored kanala, da pijuc-kam koktele, ili da bezbrižno, bez dece, lutam kroz prostrane galerije i divim se skulpturama. Zamislila sam sebe i Arona, preplanule i opuštene, kako se ljubimo na mostu Rijalto, kako se naslaga godina kruni i kako se pojavljuju oni ljudi koji smo bili nekada, kada smo se zaljubili u mladosti: buntovni, zabavni i opsednuti jedno drugim. I premda me je pomisao da bar na nedelju dana hodam glamuroznim stopama Alis i Kajla silno privlačila, sada kada je došlo vreme za polazak, počinjem da se kolebam. Pre svega, nikada nisam ostavila naše bliznakinje, koje uskoro pune tri godine, duže od jedne noći. A osim toga, ne mogu da zamislim Alis i Kajla kako sedam dana žive našim provincijskim životom. Hoće li nas procenjivati, hoće li se podrugljivo smeškati dok se pokrivaju našim pohabanim čaršavima? Ne. Nisam fer. Ma koliko bila uspešna i bogata, moja sestra je i dalje ona ista Alis.

„Mada“, Aron se osvrće po sobi i s odobravanjem klima glavom, „moram priznati da sve izgleda prilično sređeno.“

Stvarno je tako. Kuća nikada nije bila ovako uredna. Bar ne otkako smo dobili Elsi i Flosi. Ipak, kritički se osvrćem oko sebe – gledam Alisinin očima – i primećujem unutrašnja vrata koja bi trebalo prefarbati, parket koji bi valjalo lakirati, musave otiske prstiju na svetlosivim zidovima i tepih koji je naša udomljena persijska mačka Princeza Sofija izgrebala kandžama.

Posmatram Arona kako sedi u svojim prljavim radnim pantalonama. „Hoćeš li da se istuširaš na brzinu pre nego što

stignu?“ Aron je jutro proveo u lokalnoj automehaničarskoj radionici, gde radi već petnaest godina. Na obrazu mu je mrlja od mašinskog ulja, a nokti su mu crni.

„U redu. Ali neću da se sav uprepodobim zbog njih – baš me briga koliko su bogati.“ Ustaje, proteže svoje dugačke noge pa ispija poslednji gutljaj kafe.

Arona sam upoznala kad smo imali sedamnaest godina. On je bio na praksi, a ja sam išla u poslovnu školu u Bristolu, gde sam učila stenografiju i slepo kucanje. Alis, koja je od mene starija samo godinu i mesec dana, tada se spremala za fakultet. Prva u našoj porodici. I jedina. I to za Oksford, ni manje ni više. Aron nikada nije bio naročito impresioniran ni Alisinim visokim koeficijentom inteligencije ni bogatstvom. Nikada se zbog toga nije osećao manje vredno i zbog toga mu se divim. Samo bih volela da i ja mogu da se osećam isto.

Otvara usta da nešto kaže, ali u tom trenutku čujemo lupu automobilskih vrata i oboje se okrećemo ka prozoru. Alis izlazi iz jarkonarandžastog sportskog automobila, izgleda zanosno u uskom kombinezonu s dubokim izrezom, a riđa kosa joj u savršenim talasima pada preko ramena.

Aron tiho zviždi dok prilazi prozoru. Isprva mislim da zviždi Alis – koja je, na kraju krajeva, blistavija verzija mene – i već sam spremna da ga grdim zato što je seksistička svinja, kad on kaže: „Jebote, pa to je meklaren!“

Nemam pojma šta je meklaren, ali izgleda skupoceno, mada je mene kod automobila oduvek zanimalo samo da me prevezu od tačke A do tačke B. Primećujem da ima samo dva sedišta. Lepo i nepraktično kada dolazite da čuvate dvoje dece. Dobro je što sam osigurala Alis za vožnju moje stare honde. Pre nego što sam stigla da reagujem, Aron spušta šolju na prozorsku dasku i hitro izlazi iz kuće. Izgleda smešno u kombinezonu, koji je malčice prekratak za njegovih metar i devedeset. Gledam, prikovana za mesto, kako grli Alis, a zatim iz auta izlazi i Kajl.

Kajla sam upoznala pre nešto više od četiri godine. Alis nam ga je predstavila uz suši, u nekom otmenom restoranu u Kovent gardenu. Izgledao je kao grčko božanstvo. Grčko božanstvo u modernim farmerkama i skupoj košulji Toma Forda (znala sam da je to košulja Toma Forda samo zato što ga je Aron pitao gde ju je kupio). Tri meseca kasnije Alis se udala za njega u Las Vegasu, na odmoru, bez prijatelja i porodice. Mama joj to nikada nije sasvim oprostila.

Kroz prozor gledam kako Aron seda za volan, a Kajl se naginje da mu pokaže sve naprave u kolima. Prosto mora da mi bude neprijatno zbog tog razmetanja bogatstvom u našoj skromnoj ulici. Šta će komšije reći?

Duboko udišem i izlazim iz sobe baš u trenutku kada Alis, u visokim potpeticama, nespretno ulazi u hodnik. „Tu si!“, uzvikuje i privlači me u zagrljaj, u oblak parfema. Zatim se odmiče, i dalje me držeći, pa me odmerava od glave do pete. Odmah se osećam nedovoljno sređeno u svojoj staroj majici s natpisom *Nine Inch Nails* i pocepanim farmerkama. „Izgledaš divno. Predugo se nismo videle.“ Prošlo je bar šest meseci.

Želim da kažem: *Pa, možda da ne provodiš sve vreme jurcajući po svetu...* ali neću. Zvučalo bi zajedljivo, a ne želim da pokvarim ovaj trenutak. Uprkos svim razlikama, Alis i ja smo oduvek bile bliske. To se poslednjih godina pomalo promenilo, otkako je Kajl ušao u priču, ali to je samo zato što su njihovi životi toliko puni obaveza da retko imamo priliku da provodimo vreme zajedno. „Baš mi je drago što te vidim. Super ti je kombinezon“, kažem umesto toga.

„Bela Frojd“, odgovara ona, a ja klimam glavom i pravim se da znam o kome priča. Prati me niz hodnik do kuhinje, koja se nalazi u zadnjem delu kuće, i seda za drveni sto, koji je zahvaljujući bliznakinjama prekriven mrljama osušene boje. Kuhinja je dugačka ali uzana, ima taman dovoljno prostora da uz jedan zid stane trpezarijski sto. Pored vrata za dvorište

uspeli smo da udenemo kutiju za igračke i dvosed, ali je on već prekriven dlakama Princeze Sofije, iako sam ga malopre usisala.

„Može čaj?“

„Oh, da, molim te. Umirem od žeđi. A gde su Elsila i Flozenštajn? Jedva čekam da ih vidim!“ Alis uvek svima smišlja nove nadimke, kao da smo di-džejevi ili članovi nekog metalnog benda. Ja sam godinama bila Tašatron.

Pritiskam dugme na kuvalu. „Aronova mama Viv jutros ih je odvela u park.“ Ne kažem da je to uradila da bih mogla temeljno da očistim kuću. „Uskoro stižu.“

„Sigurno su mnogo porasle.“ Alis je oduvek bila divna sa njima, iako odlučno tvrdi da sama ne želi decu. „Baš su mi nedostajale moje male žabice. Donela sam im poklone.“ Alisini pokloni su uvek preskupi, kupljeni u otmenim buticima u Hempstedu, umotani u luksuzni svileni papir. „Kajl će ih doneti iz auta.“

Spremam joj jak čaj i spuštam šolju pred nju.

„Dakle“, kaže ona, dok ja izvlačim stolicu i sedam preko puta. „Jesi li spremna? Prošle nedelje smo bili u apartmanu, ovo je divno doba godine za Veneciju. Mirnije je nego u avgustu, ali je i dalje toplo... uglavnom! A tek kakvi su pogledi. Čista romantika.“

Alis i Kajl su stan kupili prošle godine, kao svoj prvi dom za odmor. Isprva sam bila iznenađena što su izabrali Veneciju, jer je Alis oduvek govorila da želi vikendicu u Kornvolu, ali mi je onda objasnila da Venecija za njih ima posebno značenje, jer ju je Kajl tamo zaprosio.

„Da, naravno...“

Alis očigledno čuje kolebanje u mom glasu, jer kaže: „Znam da do sada nisi ostavljala decu toliko dugo, ali Kajl i ja ćemo ih dobro paziti. A Viv nam je odmah tu u komšiluku, ako zatreba bilo kakva pomoć. Mada“, pruža ruku i nežno mi dodiruje prste, „neće biti nikakvih problema!“ Poruka je jasna: ako Alis može da radi kao biohemičarka u jednoj od vodećih

biotehnoloških kompanija, onda može da se stara i o dve male devojčice. „Treba vam ovo putovanje, i tebi i Aronu. Znam da vam nije bilo lako, naročito kad su bile bebe...”

„Ne spominji mi jezivu drugu godinu“, smejem se, da prikrijem nervozu. U tome sam vešta. Ti prvi meseci s bebama bili su teški. Aron je mogao da uzme samo dve nedelje porodijskog odsustva, ali Viv nas je spasla, svakog dana je dolazila da mi pomogne. Ne znam kako bih bez nje preživela, pogotovo pošto je moja mama bila tako daleko. Zbog finansija sam morala da se vratim na posao čim su devojčice napunile godinu dana, iako to nisam želela, ali kad se sada prisetim, posao recepcionerke u zubarskoj ordinaciji zapravo mi je prijao. Devojčice je donedavno čuvala Viv, dok nisu pošle u odličan obližnji vrtić, pa sam mogla da produžim radno vreme, na pet prepodneva nedeljno. Napokon mi se čini da izranjamo iz magle i haosa prvih godina roditeljstva.

„Zakačila sam raspored na frižider“, kažem. „Kada počinje vrtić, kad ih treba uzeti... Ostavila sam i nekoliko njihovih omiljenih jela u zamrzivaču...” Zastajem kad vidim izraz na sestrinom licu. „Molim?”

„Prekini da brineš. Neću ih ispuštati iz vida.”

Suze mi naviru na oči i onda je opet osećam, kako lebdi u vazduhu između nas. Nikada o njoj ne govorimo, ali je uvek prisutna. Naša porodična tragedija. Posramljena trepćem da potisnem suze. „Obećavaš?”, pitam tiho.

Alis mi stiska ruku. „Kunem ti se životom.”

Verujem joj i napetost malo popušta. Znam da će devojčice biti sigurne s Alis. Ona je jedina osoba koja zaista razume. Često se pitam da li je Holi pravi razlog što moja sestra nikada nije želela decu.

U tom trenutku Aron ulazi u kuhinju a odmah iza njega i Kajl, koji u rukama drži dve roze poklon-kese i još priča o automobilima, pređenim kilometrima i maksimalnim brzinama. Alis mi pušta ruku dok se Kajl smešta pored nje na klupu

i osmehuje mu se dok on nežno spušta ruku na njeno bedro. Oni su uvek dodiruju. Prsti im se uvek nekako nađu, čak i na javnim mestima, ili sede toliko blizu jedno drugom da su im noge pripijene jedna uz drugu. „Vidi se da nisu dugo u braku“, rekao je Aron poslednji put kada smo bili u gostima kod njih, u martu, a u njegovom glasu čula se gorčina, nešto optužujuće, i ja sam te večeri inicirala seks, da bih i sebi i njemu dokazala kako se naš odnos nije ohladio. Da i dalje možemo biti spontani i strastveni.

Hoće li oni i dalje toliko želeti da se dodiruju kada u braku provedu koliko i mi? Verovatno.

Kajl primećuje moj pogled, pa naglo ustaje od stola, pošto se prisetio pravila lepog ponašanja. „Taša! Baš mi je drago što te ponovo vidim.“ Prilazi i bratski me gri. Bože, kako dobro miriše. Onda se odmiče. „Obožavam ovo mesto. Ču Veli je predivan kraj. Toliko zelenila, prelepa jezera, i naravno, reka. Baš mi je drago što sam ponovo ovde.“

Nikada ranije nije bio kod nas. „Znači, poznaješ ovaj kraj?“

„Da, pomalo. Nekad sam se zabavljao sa jednom devojkom iz Ču Magne. Nekada davno. Studirao sam u Bristolu, pa smo povremeno dolazili u Ču Norton.“ Ču Magna je svega nekoliko kilometara daleko.

Shvatam da o Kajlu i dalje znam veoma malo. Ne znam šta drugo da kažem, pa ga pitam hoće li kafu.

„Hoću, hvala. Crnu, bez šećera.“

Aron se naslanja na dovratak i posmatra nas kao da mu je nešto zabavno. Hvatam njegov pogled, a on diže jednu tamnu obrvu. „Dobro, idem ja da se istuširam. Još se nisam ni spakovao.“

„Kako je to tipično za muškarce“, dobacuje Alis. „Uvek sve ostavljaju za poslednji trenutak.“

Aron se kezi i pokazuje joj srednji prst, a ona mu plazi jezik pa prevrće očima ka meni, kao da će ko bajagi izludeti zbog njegovog ponašanja, dok on izlazi iz sobe.

Baš tada Viv žustro ulazi na zadnja vrata i sve vedro pozdravlja. Kratka seda kosa razbarušena joj je od vetra. Uvodi Elsi i Flosi u kuhinju, one izuvaju gumene čizmice i trče ka meni, pritiskaju lice na moje noge i stidljivo vire ka Alis i Kajlu.

„Zdravo, lepotice moje!“, uzvikuje Alis i hitro ustaje od stola, očigledno oduševljena što vidi svoje obožavane sestričine. Kajl joj pruža umotane poklone. Elsi, koja je uvek hrabrija, uvija kestenjasti pramen kose oko prsta i prva se odvaja od mene. Poklon – mekani plišani zeka u lepoj haljini – mami je da sedne u Alisino krilo. Flosi posle nekoliko trenutaka sledi njen primer. Posle nekoliko minuta ponašaju se kao da su tetku i teču poslednji put videle juče. Flosi sedi Kajlu u krilu, i sa svojom svetlom kosom i krupnim plavim očima izgleda baš onako kako sam zamišljala da bi izgledala Holi. Dok ih gledam, obuzima me sumorno osećanje, i ne mogu da ga odbacim. To je senka moje male sestre i svega što se desilo s njom. Uvek mi je negde u mislima.

Aron je, naravno, znao za Holi i pre nego što smo počeli da se bavljamo. Slučaj Holi Harper tada je bio u svim vestima, a i godinama kasnije se povremeno ponovo pominjao. Pre nekoliko godina, pošto nam je otac umro, a neposredno pre nego što sam ostala trudna s bliznakinjama, mama više nije mogla da podnese da je nazivaju „tragična majka Dženet Harper“ i odselila se u jedno zabačeno seoce u Francuskoj.

„Hoćeš li da ostanem malo, dušo?“, pita Viv. Dok tako stoji kraj zadnjih vrata, već deluje kao da je suvišna.

„Hvala, Viv, mislim da je sve u redu, ali dala sam Alis vaš broj, za svaki slučaj, ako bude bilo nekih problema.“

„Neće biti nikakvih problema“, kaže Alis, diže pogled i osmehuje se, ali primećujem kako je odlučno stegla vilicu na samu pomisao da neće biti u stanju da se nosi sa dužnostima koje je čekaju. Alis je uvek uspešna. U svemu.

Dok izlazimo iz kuće, dva sata kasnije, Aron vuče kofere do taksija, a ja pokušavam da ne zaplaćem od pomisli da čitavih sedam dana neću biti sa ćerkama.

U tom trenutku primećujem šaru na pločniku ispred naše kapije.

Zvezdica nacrtana plavom kredom.

Ne razmišljam previše o tome, pripisujem to deci iz komšiluka ili radnicima na ulici. Tek kasnije shvatam koliko je značajna.

Da mi je samo sinulo ranije.

Jer da jeste, možda bih mogla da ih spasem.

2

U Veneciji je već mrak kada stignemo. Do sada smo se već dvaput posvađali, zato što je Aron tvrdio da zna kuda idemo – iako u životu nije bio u Veneciji – a onda nas poveo kroz niz uzanih, vijugavih uličica. U vazduhu se oseća ustajao miris vode iz kanala, a ja samo vidim nizove zgrada s oljuštenim zidovima, u nijansama žućkaste, zelenkaste i sivoružičaste, sa zelenim kapcima i terasicama na kojima se suši veš. Mnogo je zapuštenije i zagušljivije nego što sam zamišljala, i dok teglim kofer gore-dole po stepenicama, prateći Arona, želim da sam kod kuće, da sklopčana na sofi s bliznakinjama i mačkom gledam Pepu Prase. Ovo mi stvarno ne prija. Nikada nisam volela da putujem, da vidim svet. Ja sam kućni tip. Još živim u istom selu u kojem sam odrasla. Mrzim gužvu i previše buke. Dolazak ovamo samo je učvrstio ono što sam oduvek znala duboko u sebi. Nisam avanturista, nisam uzbudljiva. Nisam Alis.

„Samo još malo“, dobacuje Aron preko ramena. Ispod majice mu se šire tamne mrlje od znoja. Mada je kasno, vazduh je težak i vlažan, čak i usred oktobra, i osećam kako mi se farmerke lepe za noge. Vidim da se on trudi da bude vedar, da me ubedi da ima blage veze kuda idemo.

Zastajem i duboko udišem. Usta su mi suva kao dno kaveza za papagaje, a kaiš torbe mi se useca u rame. „Čekaj. Moram malo da se odmorim.“

Okreće se ka meni, telefon mu je u ruci a plava tačkica na *Gugl* mapama treperi. „Kaže da je samo još malo dalje ovom ulicom.“ Pored nas prolazi grupa mladih i brblja na italijanskom. Vidim da je i Aron nervozan, ali ne želi to da pokaže, niti da prizna da smo se izgubili. To ne bi ličilo na njega. On je uglavnom veoma strpljiv čovek, ali nikada ne želi da prizna kako nije u pravu.

„To si već rekao.“

„Malo je dalje nego što sam mislio. Ali hajde, Taš, skoro smo stigli.“

Nisam zaista shvatala koliko će ovde biti kanala i vijugavih uličica, niti da taksi može da nas odveze samo do određene tačke pre nego što nas izbaci na parking. Trebalo je da uzmemo vodeni taksi, ali Aron je tvrdio da su oni preskupi. „Sad mi je krivo što sam ponela ovoliko stvari.“

Aron mi prilazi. „Vidi, odmah je iza ugla. Stvarno.“ Osmehuje mi se da me ohrabri. „Trg Svetog Marka nije daleko.“ Nemam srca da mu kažem kako me ovo mesto uopšte nije očaralo i da Venecija za sada nije ni približno onakva kakvom sam je zamišljala.

Pruž a mi ruku i ja se prisećam zašto sam uopšte pristala na ovo. Obećala sam sebi da ću biti malo hrabrija, da ću se potruditi da ponovo probudim strast i spontanost među nama. Već mesecima nismo imali seks. Uvek smo ili previše umorni, ili jedna bliznakinja odluči da nam se usred noći ušunja u krevet, a nijedno od nas nema energije da je vrati u dečju sobu. Moramo da se ponovo zbližimo, da vidimo jedno drugo ne samo kao roditelje naše dece, da zaista provedemo neke vreme zajedno.

Hvatam ga za ruku i nastavljamo dalje u tišini, Aron je malo ispred mene, vodi me kroz gomilu ljudi koji na mostu snimaju selfije. I tada, konačno, ulice postaju zanimljivije, s radnjicama i

restoranima. U vazduhu se oseća miris pice i karbonare, a meni krči stomak. Još nismo večerali, a skoro je devet sati.

Ulica napokon izbija na prostran, živahan trg, okružen veličanstvenim zgradama, i ja zadivljena zastajem. Tačno ispred nas uzdiže se najlepša od svih – sa kupolama na vrhu, bogato ukrašena reljefima i skulpturama, čija imena bi Alis sigurno znala, ali ja nemam pojma. Beličasto i zlatasto svetli naspram crnog neba.

„Evo ga! Trg Svetog Marka. To je bazilika. Zar nije čudesna?“ Ni Aron nije neki strastven putnik, ali ima nečeg dirljivog u tome što se potrudio da nauči ponešto o ovom mestu, i shvatam da se stvarno trudi.

„Čudesna je“, odgovaram, i zaista to mislim. I odjednom zaboravljam na žuljeve i bol u ramenu, i da sam za čitav dan pojela samo malo pakovanje čipsa u avionu. Upijam prizor pred sobom, prepuštam se toplini noći, mirisu jela, zveckanju čaša i radosnim uzvicima dece koja jure golubove. Neko vreme samo stojimo i gledamo, isprepletenih prstiju.

„Alisin i Kajlov apartman je odmah iza ugla“, kaže Aron, gledajući u telefon. „Navodno u jednoj palati.“

Naravno da sam već videla slike. Alis mi ih je ponosno pokazivala pošto su ona i Kajl kupili stan. Ali sada kada sam ovde, počinjem da shvatam koliko će taj apartman zaista biti veličanstven, i u meni bukta plamen uzbuđenja.

Pratim Arona preko trga, pored golubova i grupa ljudi koji se fotografišu, pored čoveka koji svira harmoniku i slikara koji prodaju svoja dela. Svetla okolnih zgrada odbijaju se na toplom pločniku. Sad jedva čekam da stignemo. Aron nas vodi u popločanu sporednu ulicu, lepu ali tihi. A onda stižemo do kapije od kovanog gvožđa iza koje se uzdiže palata s rimskim stubovima i stepenicama koje vode do ogromnih vrata.

„Čoveče. To je to?“

„Sudeći po mapi, jeste.“ Aron stavlja telefon u džep i gura kapiju, koja škripi dok se otvara, pa uz osmeh dobacuje kako

bi je trebalo malo podmazati. Ulazimo u dvorište i osećamo se kao da smo zalutali u neki paralelni svet, očaravaju nas fontana i iskričava svetla na zakrivljenim kamenim pločama, poput ružičastih maćijih očiju. Vučemo kofere uz stepenice, vadim ključ koji mi je Alis dala i otvaram teška ulazna vrata.

„Jebote“, izleće Aronu kada smo ušli u ogroman atrijum s mermernim podom. Plafon je oslikan u nijansama plave i svetlonarandžaste, sa bucmastim bebama koje umotane u platno lebde na oblacima. Stojim i blenem. Hladan vazduh nas obavija čim smo stupili unutra, a iz belog cveća u ogromnoj vazi na stolu širi se sladak miris. „A ovo je samo zajednički hodnik.“

Smejem se. „Ovo je, čoveče, dvorac.“ Ispred nas se diže široko stepenište. Alisin i Kajlov stan je na prvom spratu.

„Je l' ima lift?“

Osvrćem se da ga potražim, ali vidim samo mermer i stubove, svilene tapete i složene gipsane reljefe. „Ne bih rekla.“

Na prvom spratu nalaze se samo troja vrata, a Alisin i Kajlov stan je broj dva. Obuzima me iščekivanje dok okrećem kvaku i ulazimo.

Dočekuju nas ogromni prozori s pogledom na Veliki kanal i kupolu, za koju Aron, kao da čita iz vodiča, kaže da je baziлика Santa Marija dela Salute. Dve velike bele sofe strateški su postavljene da bi se pogled najbolje iskoristio. (Naravno da je Alis izabrala belo. Ja ne mogu ni da obučem belu majicu a da nešto na nju ne prospem.) Blistavo uglačan ovalni sto zauzima veći deo trpezarije, koja vodi u slatku kuhinju s kremastim elementima i mesinganim ručkama.

Aron me hvata za ruku i vodi u spavaću sobu.

Krevet je s baldahinom, a na njemu su – tiho se smejem u sebi – zagasitoružičasti svileni čaršavi! Naravno. Ništa manje nisam ni očekivala.

„Vidi, imamo i terasu!“

Aron mi pušta ruku i trči ka velikim francuskim vratima. Ključ je već u bravi, pa ga okreće i širom ih otvara. „O bože. Mala. Ovo je... jebote, nemam reči...“

Mala.

Nije me često tako zvao otkako su se bliznakinje rodile.

Grlo mi se steže. Osećam se kao da sam u nekom glamurnom filmu. Ne mogu da progovorim dok ga pratim na drvenu terasu, taman na vreme da vidim kako prolazi gondola. Suza mi klizi niz obraz, a istovremeno počinjem da se smejem.

„Jesi li dobro?“, pita me nežno Aron, stavlja mi ruku na ramena i privlači me bliže sebi.

Samo klimam glavom i oslanjam se na njega, pa stojimo i udišemo noćni vazduh, zurimo u zvezde rasute po baršunastom nebu i slušamo kako voda tiho zapljuskuje obalu kanala.

Te noći, naravno, vodimo ljubav. Ovo mesto je kao stvoreno za to. I to ne radimo onako na brzinu: „Požuri pre nego što deca upadnu“, već kao nekada, kad smo imali dvadesetak godina, pre nego što su umor, stres, naporni poslovi, neprospavane noći i svakodnevni život stali između nas. Čim smo se posle večere vratili u apartman, idemo pravo u spavaću sobu. A dok se Aron, potpuno nag, penje na mene, zapanjena sam što mi u mislima izranja slika kako Kajl vodi ljubav s Alis u istom ovom krevetu.

Sutradan ujutru budimo se uz kišu, ali ona ni najmanje ne umanjuje naše uzbuđenje. Dok se Aron tušira, rešavam da se raspakujem. Širom otvaram ogromne plakare. Jedan deo očigledno pripada Kajlu – osećam njegov miris. Drugi, mnogo veći, pripada mojoj sestri. Nikada nismo imale isti ukus kada je odeća u pitanju – ja sam više tip za farmerke i majice – ali ipak prelazim rukama preko skupocenih materijala, tanušne svile, lepršavog šifona i mekanog pamuka. Nerado se okrećem ka krevetu da iz kofera izvadim svoju teksas haljinu, ali sada mi ona u rukama deluje kruto i neugledno. I tada mi pada na

pamet: ako ću već provesti nedelju dana živeći Alisin život, zašto se ne bih i oblačila kao ona? Njoj to sigurno ne bi smetalo. Alis je uvek bila velikodušna, još od detinjstva. Uvek bi mi rado prepustila poslednji keks ili poslednju kesicu čipsa. Kada je išla na školsku ekskurziju u Amsterdam, od svog džeparca mi je kupila plišanu igračku „mifi“.

Oklevam. Je li čudno oblačiti sestrinu odeću? Gledam svoju teksas haljinu koja, u poređenju s Alisinom skupom garderobom, deluje potpuno neskladno s tim veličanstvenim stanom. Razmišljam kako sestre stalno pozajmljuju odeću jedna od druge. Vraćam svoju haljinu u kofer i prebiram po Alisanim stvarima pa izvlačim teget-belu lepršavu pamučnu haljinu. Alis je za dva-tri centimetra viša od mene, vitkija, ima naglašeniji struk (zahvaljujući tome što nije provela devet meseci noseći bliznakinje), ali bez obzira na to, haljina mi savršeno pristaje. Okrećem se pred velikim ogledalom, oduševljena kako mi kroj naglašava grudi i smanjuje stomak. Zbog duge riđe kose i zelenih očiju Alis i ja bismo lako mogle proći kao bliznakinje, što je ona oduvek želela. Mama joj je jednom rekla da je njena trudnoća s Alis u početku bila blizanačka, ali da je jedan fetus nestao. „Praktično sam pojela svoju sestru“, šalila se Alis dok mi je to pričala, ali uprkos njenom šaljivom tonu, znala sam da se pita koliko je sve moglo biti drugačije. Znam da sam sebična što mi je drago da Alisina „bliznakinja“ nije preživela. Verovatno nas dve ne bismo bile ovoliko bliske. Možda me mama ne bi rodila. Ali onda pomislim na Holi i znam da to nije istina.

Iz razmišljanja me prene Aron, pošto je izašao iz kupatila s peškirom oko struka. „Opa“, kaže čim me je ugledao. „Nisam ranije video tu haljinu. Nova je? Izgleda skupo.“

„Alisina je“, kažem.

On se mršti. „Da, naravno. Neće joj smetati...?“

„Naravno da neće. Hajde“, kažem i pružam ruku u jednu Alisinu fioku i vadim kašmirski džemper u nežnoj nijansi ružičaste, poput penastih bombona. Ne mogu da odolim pa

uzimam i jednu njenu torbu: *Gučijeva* je, boje slonovače. Moj stari, iznošeni ranac nikako se ne bi uklapao. „Hajde, požuri, obuci se. Moramo da istražimo grad!“

U Alisinoj odeći osećam se kao druga osoba. U kutiji na dnu ormara našla sam i par sandala s tankim kaiševima. Obično nosim samo crno, i kada nisam u ružnoj tamnoplavoj uniformi recepcionerke u zubarskoj ordinaciji, uvek nosim farmerke. U Alisinim haljinama se, međutim, osećam lakše. Srećnije, nekako razigrano, kao da mi se boje i njihova lepršavost upijaju u kožu, da mi ubrizgavaju radost. Nisam imala pojma da odeća može tako da deluje.

Kiša je prestala i pojavilo se sunce, njegovi zraci iskre na površini kanala. Aron me hvata za ruku i krećemo ka bašti kafića s pogledom na most Rijalto, da doručujemo. Kafić je prepun, ali se odjednom pojavljuje konobar u otmenoj uniformi i vodi nas do stola za dvoje. Kraj nas protiče beskrajna reka ljudi i konobari moraju da se probijaju između njih, držeći tanjire visoko iznad glava dok brzo idu između unutrašnjosti kafića i bašte.

Vadim mobilni iz Alisine dizajnerske torbe.

„Prestani da gledaš u telefon“, prekoreva me Aron čim je to primetio. „Devojčice su dobro. Tvoja sestra će se snaći, nema razloga da brineš, moja mama je...“

„Odmah tu u komšiluku. Znam! Samo, od jutros mi se još nije javila, to je sve.“ Sinoć mi je poslala poruku da pita jesmo li bezbedno stigli i da mi javi da su devojčice već legle.

„Ne zaboravi da smo ovde sat vremena napred.“

„I nemoj ti meni mnogo da soliš pamet. Malopre sam te videla da gledaš u telefon.“

On se naslanja i osmehuje. Davno ga nisam videla toliko opuštenog. Aron je oduvek bio prilično ležeran, ali u poslednje vreme primetila sam neku napetost u njemu, nešto što pokušava da sakrije od mene, a što ponekad izbije na površinu kada

prebrzo prasne na Elsi i Flosi. On mnogo radi u radionici, to je posao koji voli – još od tinejdžerskih dana ga je zanimalo da čačka po automobilima – ali posao je fizički zahtevan i često dolazi kući potpuno iscrpljen. „Samo sam proveravao fudbalske rezultate. *Bristol rovers* su igrali juče.“ Ponovo se osmehuje. „Sad naruči nešto.“ Gura mi jelovnik i ja nerado spuštam telefon da ga uzmem. „I bez priče o deci. Rekao sam ti, dobro su.“ Pitam se o čemu ćemo onda razgovarati.

U početku ga ne primećujem. Previše sam zauzeta proučavanjem jelovnika, u okolini ima previše ljudi, ali kada dignem pogled, vidim ga kako stoji ispred kafića, s jednom nogom naslonjenom na ispucali zid, i gleda pravo u mene. Isprva se osećam polaskano – verovatno je u ranim tridesetim, zgodan je na onaj grubi način koji mi je oduvek bio privlačan, s tetovažom lobanje koja viri ispod rukava majice – ali onda primećujem izraz na njegovom licu. Usredsređen. Neprijateljski. Njegov pogled prelazi na Arona, pa se vraća na mene. Puši cigaretu, i kad nam se pogledi sretnu, on ne skreće oči. Ja spuštam pogled u krilo.

Pošto sam digla glavu, vidim da se zagledao u Arona, koji je potpuno nesvestan njegovog prisustva, zadubljen u jelovnik. A onda čovek pažnju ponovo usmerava ka meni i nešto mi izgovara – polako, pažljivo. Ne uspevam da razaznam šta. Okrećem se iza sebe, pomišljam da se možda obraća nekome za susednim stolom, ali ljudi tamo veselo čavrljaju, uopšte ne obraćaju pažnju na njega. Obuzima me nemir.

Moj muž, blaženo nesvestan koliko mi je neprijatno, predlaže jela iz menija. „Šta kažeš za brusketu s paradajzom i mocarelom?“, pita. „Ili na pršutu s maslinama? Mada znam da ne voliš one velike zelene...“ Pošto mu ne odgovaram, on spušta jelovnik. „Taš?“

„Nemoj da se okrećeš, ali onaj tip tamo, oslonjen na zid... Sve vreme me gleda.“

Aron je usitnio svojim smeđim očima i sprema se da se okrene.

„Rekla sam *da ne gledaš*“, sikćem. „Malopre mi je nešto promrmljao.“

„Ignoriši ga. Verovatno uopšte nije to rekao tebi. Zašto bi to uradio?“ Vraća se jelovniku.

Stvarno, zašto bi to uradio? Gledam svoju haljinu – Alisinu haljinu. „Možda mu se sviđam“, šalim se.

Aron zabacuje glavu i smeje se. Preglasno.

„Dobro, nije baš toliko smešno.“

„Izvini.“ Pokušava da se sabere. „Naravno da mu se sviđaš. Sjajno izgledaš.“ U uglovima očiju pojavljuju mu se borice.

„Eto, tako već može. Ali ne moraš da zvučiš zajedljivo.“

Spušta jelovnik na sto. „Znaš da mi se dopadaš. Zar ti sinoć to nisam dokazao? A i jutros?“

„Ma prestani. Muškarcima ne treba mnogo da poželes seks.“

Deluje povređeno, i taman kada je otvorio usta da nešto kaže, prekida ga konobar.

Dok Aron naručuje, ponovo gledam ka zgradi, ali je onaj čovek nestao.

3

DŽENET

Nedelja, 13. oktobar 2019.

Ejmon stoji pred kapijom. Izgleda naočito i preplanulo u svetloplavoj slikarskoj bluzi, sa crvenom mrljom boje na ivici rukava. Njihova grupa danas je imala uspešnu seansu, pokušavali su da na platno prenesu pastelne boje zalaska sunca, ali koliko god volela njegovo društvo, Dženet sada želi da bude sama.

„Dakle, vidimo se sutra“, kaže s druge strane kapije.

„O, da, večera kod Olivijea. Verovatno će biti zabavno.“ Osmehuje se, a duboke bore šire se s obe strane njegovih blistavih plavih očiju. Udovac je već nekoliko godina, baš kao i ona. To ih je prvo povezalo kada su prošlog proleća upisali kurs slikanja za odrasle, kao i činjenica da su oboje ovde stranci – Ejmon je iz okruga Kork u Irskoj. Ostali iz grupe zadirkuju je da se Ejmon zagledao u nju. On joj je simpatičan i prošlo je više od četiri godine otkako je njen muž Džim preminuo, ali ona još nije spremna. S Džimom je bila od svoje osamnaeste godine. Nikada nije spavala s nekim drugim. Sama pomisao da drugi muškarac vidi njeno nago telo, sa svim nesavršenostima koje mrzi, ali koje je Džim voleo, jer je voleo nju, izaziva mučninu u njoj. Ejmon je veoma privlačan čovek. Sigurno je imao mnogo žena u životu. Ona će ga samo razočarati. Bolje da ona ostane u njegovoj mašti nego da je dobije u stvarnosti.

Vidi razočaranje na njegovom licu kada je shvatio da ga ni sada neće pozvati da uđe.

Nikada ga ne poziva, iako je on posle časa slikanja uvek otprati do kuće. On ne živi daleko, u sledećem selu, dotle ima jedva kilometar. A sa šezdeset pet godina i dalje je u odličnoj formi, i smatra da su za to zaslužne dugačke šetnje, što je navika koju je stekao kada se nekoliko godina pre šezdesete preselio u Francusku.

„Pa... onda, vidimo se.“ Ona mu maše dok se povlači unazad, čvrsto privijajući na grudi pletenu torbu, kao nekakav štit, u kojoj nosi štafelaj i boje, a zatim se okreće i žuri niz stazicu. Kada je ušla, uzdiše od olakšanja i neko vreme stoji oslonjena na vrata, a srce joj brzo lupa. To je njeno utočište. Kućica je mala, sa starinskom kuhinjom i dnevnim boravkom s kamenim kaminom u prizemlju, kupatilom i dve male spavaće sobe na spratu. Uspela je da proda kuću u Ču Nortonu za znatno više nego što ju je platila, a sa tim novcem, kao i sa Džimovim životnim osiguranjem, ako bude pažljiva, moći će da živi još godinama.

Sprema sebi šolju čaja od kamilice, zatim odlazi u dnevnu sobu, smešta se na sofu i bira Tašin fiksni broj.

„Halo“, javlja se blag, ućtiv glas i ona odmah prepoznaje da je to Alis. Nema ni traga naglasku iz Vest Kantrija kao kod Dženet i Taše.

„Zdravo, dušo, ovde mama. Šta radiš kod Taše?“

„Čuvam bliznakinje, sećaš se? Ona je ove nedelje u Veneciji.“

„Oh, mislila sam da je to sledeće subote.“

Alis se smeje, ali ne podrugljivo. Kćerke odavno zadirkuju Dženet zbog rasejanosti. Problem je što se, otkako je u penziji, dani jednostavno stapaju jedan s drugim. Pita se kako će se Taši dopasti Venecija. Ona je oduvek bila kućni tip, dok je za Alis čitav svet bio igralište. Njene ćerke možda liče, ali su po naravi potpuno različite. Pita se kakva bi Holi bila... da je ovde.

„Je li sve u redu, mama?“

Dženet potiskuje misli o Holi, ne želi da se izgubi u mračnom lavirintu razmišljanja o tome šta je sve moglo biti.

Čak i posle toliko godina taj tok misli ume da je potpuno izbaci iz ravnoteže. Holi joj je uvek u mislima, ali poslednjih dana posebno jer se bliži godišnjica. Jednom rukom pridržava šolju na kariranom jastuku u krilu. „Da, sve je u redu.“ Trudi se da joj glas zvuči vedro. Ne želi da se Alis brine zbog nje. Na kraju krajeva, sama je donela odluku da se preseli ovamo, ali nedostaju joj ćerke, unuke i, naravno, Džim. Njen život koji je nekada bio ispunjen obavezama i smislom sada se sveo na ovo. Da sedi u kamenoj kućici, sama, u stranom selu, hiljadu kilometara daleko. Uopšte nije ličilo na nju da se samo tako spakuje i ode. Dženet Harper, bivša sekretarica u advokatskoj kancelariji, nekadašnja članica Ženskog instituta i kluba pletilja, žena koja je ceo život provela na zapadu Engleske, s jednim čovekom, nije donosila ishitrene odluke. Bila je razumna. Pouzdana. Dženet je tip osobe koja o svemu razmisli hiljadu puta, koja razmotri svaki mogući ishod pre nego što donese odluku. „Samo sam htela da se čujem s Tašom, da vidim kako je. Dugo nismo pričale.“ Njih tri imaju grupu na *Votsapu*, ali svakih nekoliko nedelja razgovaraju telefonom ili preko *Fejstajma*. „Htela sam da je čujem pre nego što otputuje.“

„Biće ona dobro, mama. Prijaće joj putovanje. Njoj i Aronu je potreban predah, da malo budu sami.“

Dženet odmah oseća grižu savesti. Trebalo bi da bude tamo da pomogne. Kada je pre četiri godine odlazila iz Engleske, Taša još nije bila trudna. Da jeste, Dženet nikada ne bi otišla. Selidba u Francusku bila je reakcija na Džimovu smrt, jer je to bio njihov zajednički san. Otišla je jer nije želela da ćerke osećaju odgovornost prema njoj. Morale su da nastave da žive svoj život, a ne da brinu o njoj. Morala je da pobegne, da neko vreme živi tamo gde niko ne zna za nju. Ali sada se pita da li je zapravo silno pogrešila.

„Kako ide? Kako su Elsi i Flosi? Kako se Kajl snalazi u ulozu tate?“

„Divne su.“ Alisin glas postaje blaži. „Kajlu se ovo mnogo sviđa. Bio bi divan otac...“ Onda zvuči čežnjivo i Dženet se pita hoće li možda promeniti stav o majčinstvu. Pita se i šta Kajl misli o tome. Otišla je u Francusku ubrzo pošto su Alis i Kajl počeli da se zabavljaju, tako da ga zapravo ne poznaje dobro. Alis joj je rekla da su se pre venčanja dogovorili da neće imati decu, ali Dženet to i dalje ne razume. Alis je oduvek bila brižna, odlična starija sestra Taši, a onda i Holi, pre nego...

Trepće i pokušava da se usredsredi na Alisine reči. Ona joj priča kako su vodili devojčice da hrane patke i kako je gotovo zaboravila koliko je Ču Norton lep. Nije tamo živela otkako je sa osamnaest godina otišla na Oksford. Dženet bi volela da se Alis jednog dana vrati, ali zna da neće. Selo nije dovoljno veliko da zadrži Alis, koja je oduvek želela da osvoji čitav svet. Uostalom, ni Dženet više ne živi tamo – sve se promenilo, životi ljudi idu dalje. Sa tim mora da se pomiri.

„Devojčice su već legle“, govori Alis. „Inače bih te pozvala na *Fejstajm* da popričaš s njima.“

„Šta imate za večeru?“

„Kajl je upravo otišao da donese nešto gotovo.“ Alis okleva. „Stalno čujem škripanje na spratu i pomišljam da su bliznakinje ustale, ali nisu. To su valjda samo nepoznati zvuci tuđe kuće.“

„Da. To je stara kuća.“

„Naša kuća u Londonu je isto stara. Ali smo okruženi komšijama. Zaboravila sam koliko je ovde zabačeno.“

„Nije baš toliko zabačeno. Nije kao ovde kod mene.“

Alis se tiho smeje. „Pa, to je istina. Ja nikada ne bih mogla da tu živim, mama. Bez uvrede.“

„Ma što bih se vređala. Nije to za svakoga.“ Ponekad se i sama pita zašto je toliko žudela za takvim životom u zabiti, daleko od svih koje voli.

„Ja volim gužvu i vrevu Londona. Ono jezerce pozadi je pomalo jezivo. Zar se nije Fred Votson u njemu utopio kad smo bile tinejdžerke?“

Fred Votson je bio lokalni farmer. Ona i Džim jedva su ga poznavali, samo bi mu se javili u prolazu, ali njegova smrt potresla je čitavo selo. „Da. Kažu da je bio prilično pijan.“ Jezerce iza Tašine i Aronove bašte u ovo doba godine sigurno je obavijeno maglom, sumorno među ogolelim drvećem, okruženo zemljom koja se već stvrdnula od mraza. Taši ono, međutim, nikada nije delovalo sablasno. Nju je oduvek privlačilo sve mračno i morbidno. Dženet se seća koliko je u detinjstvu bila opčinjena crkvenim grobljem i koliko joj je Noć veštica uvek bila važna, čak i pre nego što je dobila bliznakinje. A Dženet ne želi ni da se priseća turobnih pesama koje su treštale iz Tašine sobe dok je bila tinejdžerka, obično nakon neke svađe s Aronom.

„Verovatno mi se pričinjava“, kaže Alis, iznenadivši Dženet, „ali već nekoliko puta sam pogledala kroz prozor iz dečje sobe i... ne, *sigurno* mi se pričinjava.“

Dženet prepoznaje uznemiren prizvuk u ćerkinom glasu. „Šta je bilo?“

„Ma... ne znam. Kao da me neko posmatra.“

„Videla si nekoga kako se mota napolju?“

„Ne. Nikoga nisam videla. Samo... taj osećaj... Kao što rekoh, sigurno mi se pričinjava.“

„Prosto si zaboravila kakav je Ču Norton“, kaže Dženet. Naginje se napred da spusti šolju na stočić. U sobi je sada polumrak: trebalo bi da navuče zavese i upali lampe. „Drveće je na sve strane. To je veoma bezbedno selo. A ti živiš u Londonu. Tamo ima kriminala na svakom koraku!“

„Znam, ali u Londonu je gužva. Uvek ima ljudi u blizini.“ Zastaje i Dženet oseća da želi još nešto da kaže. Alis nikada nije bila sklona maštarijama – to je više Tašina osobina. „U svakom

slučaju, Kajl se upravo vratio s ribom i pomfritom, moram da idem. Volim te.“

„U redu. Uživajte u večeri. I ja tebe volim“, kaže Dženet i prekida vezu.

Zatim ostaje da sedi u polumraku i nagonski dodiruje medaljon oko vrata, u kojem se nalazi jedna od retkih fotografija na kojoj su sve tri njene ćerke.

4

TAŠA

Nedelja, 13. oktobar 2019.

„Dakle, koju Alisinu haljinu biraš za večeras?“

U velikom ogledalu vidim Arona iza sebe. Go je do pojasa, i sve tetovaže mu se vide. Oko leve ruke isprepletene su imena Elsi i Flosi. Na desnoj strani grudi ima dve zaljubljene ptičice, koje je pijan istetovirao na momačkoj večeri, na drugoj strani je ruža, a na ramenu zmija. Na leđima ih ima još nekoliko. Mojoj mami se nikada nisu dopadale njegove tetovaže, čak ni one s imenima unuka, ali meni su se muškarci s tetovažama uvek sviđali. I ja imam jednu, siluetu mačke na bedru, ali to nikada nisam rekla ni mami ni Alis.

Stojim u donjem rublju, pružam haljine ispred sebe i razmišljam koja će mi najbolje stajati. Teorijski bi trebalo da mi sve dobro stoje, ali neke su prosto previše devojачke za mene.

„Možda ova?“ Dižem dugu crnu haljinu s tankim bretelama i odgovarajućom bolero bluzom. Dovoljno je elegantna za večeru u finom restoranu, ali nije preterano svečana. Neke od ovih haljina iz Alisinog ormara definitivno bi mogle da se opišu kao večernje.

„Super je.“ Aron mi prilazi i grli me oko struka. „Imamo li vremena...?“

„Ne!“, odgurujem ga. „Tek sam se istuširala, a ti si rezervisao restoran za osam.“

Dobroćudno sleže ramenima, izlazi iz spavaće sobe i kaže da ide po pivo iz Kajlove beskonačne zalihe. Otvorio je francuska vrata i zamišljam ga kako sedi na balkonu, samo u farmerkama, pije pivo i uživa u pogledu.

Bio je ovo lep dan, uspeli smo čak i da se provozamo gondolom (uprkos Aronovom gundanju koliko je skupo). Satima smo obilazili prodavnice oko Rijalta, iščuđavali se cenama, pričali koji bismo luksuzni nakit kupili ako dobijemo na lotu. Neki ljubazan stranac nas je fotografisao ispred Mosta uzdača, a zatim smo nastavili da lutamo venecijanskim ulicama, povremeno zastajući u baštama kafića. Iako su mi devoјčice nedostajale, veoma mi je prijalo da sedim i na miru pijem kapučino, što ne moram stalno da brinem kako ću ih zabaviti, što ne vučem torbu punu bojanki, bojica i grickalica.

Ranije tog dana, dok smo odmarali noge u jednom kafiću, Alis nas je pozvala preko *Fejstajma*. Na ekranu su se pojavili sve četvoro, meni se srce steglo kad sam ugledala ćerke, ali izgledale su srećno. Flosi je uzbuđeno pričala kako su išli u park i na jezerce da hrane patke. Baš onakvo porodično nedeljno popodne kakvo najviše volim.

„I, kako vam je tamo?“, pitala je Alis pošto su mi devoјčice poslale poljupce i nestale iz kadra.

„Neverovatno. Stan je čudesan.“

„Sinoć smo ostali bez teksta, zar ne, Taš?“, ubacio se Aron preko mog ramena, preglasno. Alis se osmehnula, a Kajl nam je pokazao podignut palac.

Alis, na sreću, nije primetila da na sebi imam njenu odeću.

„Znala sam da će vam se dopasti. Šta kažeš, koliko je Venecija romantična? Mi je obožavamo, zar ne?“ Alis se okrenula ka Kajlu, a on je klimnuo glavom.

„Jedan od mojih omiljenih gradova“, rekao je on, pa je zaljubljen pogledao Alis. „Tamo sam zaprosio tvoju sestru. Morate da se provozate gondolom.“